

DE FATALE WISSEL

Leesexemplaar

VIC FALLS MISSIONS

De fatale wissel

Kate Kriske

Kate Kriske is de alias van het schrijversduo Kris Gelyukens en Kathleen Stas.

Vanaf 13 jaar

Eerste druk: mei 2021

© 2021, Kate Kriske en Pelckmans Uitgevers nv

pelckmans.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar
gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en
schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke
uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking
tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made
public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without
prior permission in writing from the publisher.

Vormgeving: Studio Pelckmans Uitgevers

Omslagontwerp: Kris Gelyukens

D/2021/7104/51

ISBN 978 94 6383 314 1

NUR 284

pelckmans.be

facebook.com/pelckmans.be

twitter.com/Pelckmans_be

instagram.com/pelckmans.be

DE

FATALE

KATE KRISKE

WISSEL

PELCKMANS

Vic Falls Missions is een reeks rond een geheim team van jongeren met bijzondere talenten, waarin ook leden met een beperking juist door hun bijzondere eigenschappen topspionnen zijn. De naam van het team, dat undercoveroperaties uitvoert, is SPAT (Special Abilities Team) en het hoofdkwartier bevindt zich in Londen in een geheime bunker onder het Parability Center (PAC), een hypermoderne middelbare school waar de meeste leden van het team les volgen.

Het team bestaat uit:

Victoria Falls

Creatief, ondernemend, nonchalant (zeker in afspraken) en een echt tekentalent. Ze heeft geen onderbenen, maar is zeer behendig met haar hightechs (haar speciale hypermoderne kunstbenen) en haar running blades. Ze heeft zich gekwalificeerd voor de Europese kampioenschappen atletiek.

Marcus Holme

Sportief, intelligent, moedig en gedreven, maar soms iets te onbesuisd. Hij is een getalenteerde freerunner.

Li-Jang Hoffman

Een gespierde jongeman die er met zijn donkere bril en gemillimeterd haar uit ziet als een piloot in opleiding. Hij is enorm verstandig en heeft van zijn blindheid gebruik gemaakt om zijn andere zintuigen te versterken.

DO NOT
PHOTOCOPY

David Mbanefo

Een goedlachse computerexpert die na een verkeersongeval op jonge leeftijd in een rolstoel is beland, niet bij de pakken is blijven neerzitten en zich alle geheimen van de computerwereld eigen heeft gemaakt.

Delphine Moretti

Niet het jongste, maar wel het kleinste lid van het team. Met haar 1 meter 47 en haar ongelooflijk flexibele lichaam krijgt ze het voor elkaar om tijdens missies dingen te doen waar niemand anders in zou slagen. Ze is ook een zwemkampioen en een vermomingsspecialist.

Carl Parker

Een technisch genie en meester in het ontwikkelen van gadgets en hulpmiddelen, waar het team tijdens hun missies dankbaar gebruik van maakt. Hij is zeer terughoudend en gereserveerd door zijn autisme, maar wordt door het team enorm naar waarde geschat.

Imana Onjebu-Sanchez

Nieuwste teamlid.

Victoria's boezemvriendin bij het Britse Olympische team, onbevreesd en zeer loyaal. Imana kan als gevolg van een genetisch defect in het SCN9A-gen geen pijn voelen, wat fantastisch lijkt maar het in de praktijk zeker niet altijd is.

LEV
SEC
CLE
RE

Marvin en Rita MacDougall

Marvin en Rita zijn jonge veertigers, kunstenaars en geheim agenten, oprichters van de Art Squad, een aparte inlichtingencel die zich bezighoudt met kunstroof, heling van gestolen artefacten en vervalsingen. Hun kantoor bevindt zich in dezelfde ondergrondse bunker en ze werken wanneer nodig met veel plezier mee aan opdrachten van het SPAT.

Meester Hattori Nagata

De uit Japan afkomstige ninjaleraar die aan het PAC lesgeeft in gevechtstechnieken en de zelfdiscipline die daarbij hoort.

Het team wordt geleid door kolonel Henry Murray, die wordt bijgestaan door Suravi Khan, een voormalige MI6-agente, en door zijn broer 'Giant George' Murray, een gewezen surfkampioen die bij een bomaanslag in hartje Londen vanaf zijn middel verlamd raakte.

Goed om te weten als je de vorige delen uit de reeks nog niet gelezen hebt:

Dwayne Rutherford

Minister van Binnenlandse Veiligheid, oude klasgenoot en vriend van kolonel Henry.

Aaron Tusk

Internetmiljonair die zich toelegt op groene energie en groene transportmogelijkheden.

Harry Dale

De jonge journalist die bij zijn onderzoek naar het PAC samen met Marcus het SPAT ontdekte, maar in plaats van het geheime team te ontmaskeren, op verzoek van kolonel Henry nu zelf vaak bij operaties ondersteuning biedt vanuit zijn rol als onderzoeksjournalist.

FOR YOUR EYES ONLY

Londen, UK, 23 juni

Terwijl ze door de zonnige, drukke winkelstraat wandelde, begon Isabelle Von Werts telefoon te rinkelen. Ze stopte, grabbelde in haar handtas en haalde hem eruit waarna ze met een perfect gemani-cuurde vinger op het groene telefoontje op het scherm drukte.

‘Hallo, meneer M.’

‘Hallo, Isabelle’, klonk een zware mannenstem.

‘Hoe gaat het daar?’, vroeg Isabelle. ‘Verlopen de voorbereidingen vlot en zijn alle rekwisieten voor het spektakel verzameld?’

‘Ja, alles verloopt vlot en de rekwisieten liggen klaar op een veilige plaats.’

‘Heb je ondertussen ook opnieuw contact gehad met de acteurs en figuranten zodat die precies weten wanneer ze hun plaatsen moeten innemen en wanneer ze op het toneel moeten verschijnen?’

‘Ja, ook dat is allemaal geregeld. Het wordt meesterlijk en de hele wereld zal het er over hebben!’ Zijn stem sloeg even over van opwinding.

‘Dat klinkt goed, meneer M. Ik kan niet wachten tot het zover is!’

‘Dat geloof ik graag en dat geldt voor ons allemaal! Zijn de pas-poorten voor Jenkins en mevrouw Graves geregeld?’

‘Ja’, antwoordde Isabelle. ‘Zij vertrekken morgen al naar de eindbe-stemming om alles voor onze aankomst daar ter plaatse voor te bereiden.’

‘Prima. Word je nog gevolgd?’, vroeg hij toen.

Isabelle keek even over haar schouder naar de vrouw die een eindje verderop voor de etalage van een brillenzaak stond en bij-zonder geconcentreerd alle monturen die daar uitgestald waren, aan het bestuderen was. Ze draaide zich glimlachend weer om en wandelde snel een winkel binnen terwijl ze fluisterend antwoordde: ‘Ja, dat denk ik wel. Ze zijn wat discreter geworden na het fiasco met de auto in je straat, maar ze houden me wel degelijk in het oog.’

‘Goed zo. Je weet wat je verder te doen staat.’

‘Jawel, meneer M.’ klonk het samenzweerderige antwoord, ‘dat weet ik maar al te goed.’

VIJF WEKEN EERDER

Leesexemplaar

1

Vlucht Las Vegas – Londen, 11 mei

Het was stil en donker in het vliegtuig. Op een paar passagiers na, bij wie het videoschermje een blauw spookachtig licht over hun gezichten toverde, sliep iedereen.

Althans zo leek het. Want al stond er geen scherm aan en brandde er ook geen leeslampje, toch was de man op stoel 23 C klaarwakker, hoewel hij doodop was.

Hij had de afgelopen dagen weinig of niet geslapen en verlangde naar een deugddoende rust die ook zijn denken wat helderder zou maken. Maar het lukte hem niet.

In diepe concentratie staarde Marvin voor zich uit naar de tekeningetjes die op de veiligheidskaart de noodprocedures duidelijk probeerden te maken.

Maar zijn gedachten waren elders. Voor de zoveelste keer overliep hij de gebeurtenissen die hadden plaatsgevonden op die vervloekte avond twee dagen geleden bij de bekendmaking van de winnaars van de ethische hackersconventie in Las Vegas.

Hun avontuur was nochtans veelbelovend begonnen.

David was in de zevende hemel geweest toen hij enkele weken voordien de versleutelde uitnodiging kreeg voor de hackersconventie en hij die samen met zijn SPAT-vrienden had kunnen oplossen.

Een week geleden waren Marvin en David dan naar Las Vegas vertrokken.

Voor David was het een droom geweest die uitkwam: hij kon andere ethische hackers ontmoeten, leerde een heleboel nieuwe dingen bij en mocht meedoen aan de hackwedstrijd. En daarbovenop kreeg hij nog een fantastische verrassing: de Mbanefo 300, een prototype van de gesofisticeerde eenwielersrolstoel, die Aaron

Tusk in hun chique hotelkamer had laten afleveren, nadat hij er, in samenspraak met zijn ingenieurs en David zelf, wekenlang hard aan gewerkt had.

Marvin herinnerde zich ook hun toevallige ontmoeting met Jeff, met zijn opvallende felgroene ogen, en Pete, zijn wat oudere collega, die zich hadden voorgesteld als de ambulanciers van generaal Banks, en het vreemde voorval bij de zaal waar de Pentagonsessie zou plaatsvinden, waarna ze die informatie voor alle veiligheid hadden doorgegeven aan luitenant Tom Dyer, een naaste medewerker van de generaal.

En dan was er het gevoel van trots dat hij had ervaren toen bleek dat David een van de winnaars van de hackwedstrijd was.

Op dat moment had het geleken alsof hun verblijf in Las Vegas op alle vlakken niet meer stuk kon. Maar slechts enkele seconden later was alles als een kaartenhuisje ineengestort, toen David bewusteloos van zijn stoel gleden en Jeff, die naast hem was neergeknield, verontrust uitriep dat hij geen hartslag meer voelde.

In opperste vertwijfeling had Marvin daarna de deuren van de lift, waarin een lijkleke David op de brancard lag met zijn gezicht half verborgen onder een groot beademingstoestel, voor zijn neus zien dichtschuiven.

Want ook al was er, naast de beide ambulanciers, Jeff en Pete, en de brancard nog voldoende plaats voor een extra persoon, toch had Pete hem hardhandig de toegang tot de lift geweigerd, roepend dat ze de ruimte nodig hadden en dat ze elkaar wel in het ziekenhuis zouden zien.

‘Welk ziekenhuis?’, had Marvin nog geroepen.

‘Vraag dat maar aan luitenant Dyer’, was het laatste dat hij te horen kreeg voor de deuren zich onherroepelijk sloten.

En dat was meteen ook het laatste wat hij van Jeff, Pete en David had gezien. En jammer genoeg ook van Luitenant Tom Dyer. Want toen Marvin naar die laatste op zoek ging om hem te vragen naar

welk ziekenhuis David werd gebracht, bleek hij met de noorderzon verdwenen te zijn.

Ook generaal Banks had hem niet kunnen helpen. Tot Marvins verbijstering had hij van de generaal te horen gekregen dat er helemaal geen speciale ambulancedienst voor hem voorzien was geweest die avond en dat hij er ook geen idee van had waar luitenant Dyer zou kunnen zijn.

Verder onderzoek in de volgende uren had uitgewezen dat in geen enkel ziekenhuis in de stad een jongen met een dwarslaesie was binnengebracht en de camerabeelden van de verkeersdienst hadden aangetoond dat, hoewel er wel degelijk een ambulance bij het congrescentrum was vertrokken, die de stad in zuidelijke richting had verlaten, waar geen van de ziekenhuizen gelegen was.

Eenmaal buiten de stad was het voertuig niet meer waargenomen door de camera's. En dat bleek geen toeval want een dag later werd de ambulance, inclusief brancard en beademingstoestel, op een verlaten plek net buiten de stad teruggevonden.

Behalve een aantal inderhaast weggegooidde legeruniformen, was er van de inzittenden geen spoor te vinden.

In de zak van een van de uniformen had de technische recherche een potje met een poeder gevonden dat na analyse een zwaar verdovend middel bleek te zijn, dat bij hoge dosissen de patiënt bijna onmiddellijk het bewustzijn deed verliezen.

Alles wees erop dat dit bij David het geval was geweest en dat hij dus niet plots onwel was geworden maar dat hij verdoofd en ontvoerd werd!

Maar waarom of door wie? Daar hadden ze voorlopig het raden naar. Want tot net voor zijn vertrek uit Las Vegas was er nog steeds geen spoor naar of teken van de ontvoerders geweest, hoewel generaal Banks zijn beste mensen op het onderzoek had gezet.

Marvin zuchtte diep. Hopelijk was er meer nieuws wanneer hij straks in Londen landde.

2

Londen, UK, 11 mei

Kolonel Henry leunde met gesloten ogen achterover in de zetel. Hij nipte aan het glas whisky dat Dwayne Rutherford, de minister van Binnenlandse Veiligheid, net voor hem had ingeschonken. Het was al laat op de avond en beiden hadden er een lange dag op zitten, maar de minister had de kolonel gevraagd om toch nog even bij hem op kantoor langs te komen in verband met een delicate kwestie waarvoor hij het SPAT-team zou willen inschakelen.

‘Ik weet dat dit geen goed moment is, nu er nog steeds geen duidelijkheid is over wat er met David is gebeurd. Ik begrijp je bezorgdheid en dat het op dit moment jullie topprioriteit is’, stak de minister van wal. ‘Maar ik heb een dringend probleem waar ik de hulp van het SPAT bij nodig heb.’

De kolonel zuchtte voor hij antwoordde: ‘Davids verdwijning overheerst inderdaad onze gedachten, het is bang afwachten. Marvin heeft me net voor zijn vertrek uit Vegas nog gebriefd, maar voorlopig zijn er geen aanwijzingen. Hij heeft generaal Banks – dat is de man die de Pentagonsessies leidde op de conventie en tot de absolute top behoort van de cybercrime-unit van het Amerikaanse leger – mijn nummer doorgegeven met de vraag om mij onmiddellijk op te bellen als er nieuws zou zijn. Ook uit die hoek echter nog steeds windstilte.’

Hij zweeg even.

‘Maar ik weet ook dat je mijn hulp op dit moment niet zou inroepen, Dwayne, als het niet echt dringend en nodig was. Dus vertel me, wat is er aan de hand?’

‘De inlichtingendienst heeft me op de hoogte gebracht van het onrustwekkende feit dat de ambassadrice van een klein Oost-

Europees land met een populistisch, extreemrechts regime blijkbaar een dosis verrijkt uranium het land heeft binnengesmokkeld, dat zich nu in de kelder van hun ambassade in Londen bevindt', vertelde de minister.

'Verrijkt uranium? Om er een vuile bom mee te maken, denk je?'

'Niemand weet wat ze daarmee van plan is, maar zoals je kan begrijpen is het veel te gevaarlijk om niet in te grijpen.'

De kolonel was rechttop gaan zitten, terwijl hij aandachtig luisterde, en knikte instemmend.

De minister vervolgde zijn verhaal: 'Om echter geen diplomatieke rel te veroorzaken, is het plan om het uranium door een klein team van gespecialiseerde elitesoldaten te laten stelen en op die manier de situatie te neutraliseren. De elitesoldaten zullen uiteraard gemaskerd en in neutrale outfit te werk gaan om te vermijden dat een van de aanwezigen op de ambassade zou kunnen vermoeden dat de Britse overheid hier iets mee te maken heeft.'

De minister liet even een schamper lachje horen.

'En mocht dat laatste al het geval zijn, de ambassadrice kan moeilijk aangifte van de diefstal doen bij de lokale politie, nietwaar?'

De minister ging tegenover kolonel Henry zitten en ging verder: 'Er is natuurlijk geen tijd te verliezen, daarom zou de operatie deze week al uitgevoerd moeten worden. Op een avond, wanneer het ambassadepersoneel naar huis is gegaan en alleen de ambassadrice en twee beveiligingsagenten nog aanwezig zijn.'

De minister pauzeerde even en keek de kolonel dan vragend aan.

'Hoe minder mensen hiervan op de hoogte zijn en hoe minder ruchtbaarheid eraan gegeven wordt, hoe beter natuurlijk en daarom wil ik ook een beroep doen op het SPAT omdat jullie onder de radar opereren. We hebben namelijk nog een klein team nodig om de ambassadrice en de beveiligingsagenten even bezig te houden als afleidingsmanoeuvre om ons team de kans te geven zo ongehinderd en snel mogelijk hun opdracht uit te voeren.'

De kolonel keek even peinzend voor zich uit voor hij antwoordde:

‘Goed. Je kan op ons rekenen. Misschien is dit net wat de teamleden nodig hebben om hun gedachten even te kunnen verzetten.’

3

Londen, UK, 12 mei

Een kwartier eerder had Suravi de leden van het SPAT-team uit hun respectievelijke klassen van het PAC, het Parability Centre, opgehaald, waar ze samen met tal van andere beloftevolle jongeren met en zonder een beperking, les volgden. Dat gebeurde wel vaker wanneer zich een dringende situatie op het SPAT voordeed. Hun klasgenoten hadden echter geen idee van het feit dat de teamleden deel uitmaakten van de jongereninlichtingendienst die zijn hoofdkwartier op de geheime ondergrondse verdieping had en die enkel via een van de vijf zandkleurige liftbollen van het PAC en met een geheime code toegankelijk was.

Omdat de examens naderden, had Suravi het excuus gebruikt dat de leerlingen die de voorbije maanden een aantal keren langer dan een week afwezig waren geweest – wat van toepassing was op de teamleden als gevolg van hun undercoveroperaties – een aantal inhallessen moesten volgen waarbij zowel de huidige leerstof als die van de voorbije maanden aan bod kwam.

En nu zaten Vic, Marcus, Delphine, Imana, Carl en Li-Jang, samen met Suravi en kolonel Henry, in de vergaderzaal van het SPAT ongeduldig te wachten op Marvin, die meteen na zijn landing op de luchthaven van Heathrow naar het hoofdkwartier zou komen. Nadat ze de laatste drie dagen, strak gespannen van de zenuwen en dodelijk ongerust over Davids lot, met moeite waren doorgekomen, hoopten ze op verlossend nieuws van zijn kant.

Maar toen Marvin de vergaderzaal binnenstapte, zagen ze al meteen aan zijn gezicht dat hij niet het verhoopte goede nieuws bracht en ook Marvin zelf kon uit de verwachtingsvolle blikken onmiddellijk opmaken dat er tijdens zijn vlucht naar Londen geen

goed nieuws was binnengelopen.

‘Ik stel voor dat ik jullie alles in detail vertel’, zei Marvin toen ze na een bedrukte begroeting allemaal hadden plaatsgenomen aan de vergadertafel.

‘Misschien leidt jullie frisse blik wel tot nieuwe inzichten.’

De teamleden knikten instemmend. Maar als er al iemand de hoop had gekoesterd dat het gedetailleerde relaas van Marvin tot een doorbraak zou leiden, dan was die eraan voor de moeite.

Niemand begreep ook maar iets van Davids verdwijning.

‘Maar jullie zijn er dus wel honderd procent van overtuigd dat het verhaal van “ik voel geen hartslag meer” en Davids beademing vals waren en alleen maar moesten dienen om “ongemerkt” uit het congrescentrum weg te raken’, vroeg Imana, ‘en dat David dus eigenlijk nooit in levensgevaar is geweest, toch?’

Marvin knikte instemmend.

‘Hoe meer theater, hoe minder meestal iets opvalt en we gaan er inderdaad van uit dat David nooit in levensgevaar geweest is.’

‘Weten jullie al iets meer over die twee ambulanciers?’, vroeg Vic.

‘Niet echt. Buiten hun namen, Jeff en Pete, als dat hun echte namen zijn, wat ik betwijfel, en enkele vage stilstaande beelden van de beveiligingscamera’s, hebben we weinig om op voort te gaan. Ook de controle van de vingerafdrukken die in de ambulance en op de brancard gevonden werden, leverde niets op. Hun vingerafdrukken zitten in geen enkele bekende database.

‘En Tom Dyer?’, vroeg Li-Jang.

‘Negenendertig jaar oud. Enige zoon uit een middenklassegezin. Ouders overleden. Geen verdere verwanten. Al vijftien jaar in militaire dienst, waarvan de laatste achttien maanden bij generaal Banks. In al die jaren is er nergens zelfs maar een fractie van een overtreding of iets dergelijks te vinden, of iets wat zijn perfecte staat van dienst zou kunnen bezoedelen. Een totaal raadsel dus wat die kerel hiermee te maken heeft, maar op de camerabeelden van het conventiecenter is duidelijk te zien...’

Marvin haalde een foto uit de dossiermap die hij bij het begin van de vergadering op de tafel had gelegd, en liet de foto rondgaan.

‘Dat hij met de Mbanefo het gebouw verlaat en die even later met behulp van Pete voorzichtig in de ambulance laadt.’

‘En dat niet alleen’, merkte Marcus op toen hij de foto van dichtbij bestudeerde, ‘volgens mij zie ik daar ook nog een stukje van zijn reiskoffer. Niemand anders die ik ken, reist met zo’n gekke koffer.’

Hij wees naar de linkeronderhoek van de foto waar inderdaad een stukje koffer, bedrukt met ontelbare lijnen met eentjes en nulletjes, te zien was. Een verwijzing naar het binaire talstelsel waarmee computers alles kunnen lezen. David was nu eenmaal een overtuigde computernerd.

‘Klopt’, beaamde Marvin, ‘zijn koffer is inderdaad ook uit onze kamer verdwenen.’

‘Verder niets?’, vroeg Delphine.

‘Nee, jammer genoeg niet. Tenzij generaal Banks in de tussentijd nog met iets op de proppen is gekomen?’, antwoordde Marvin, terwijl hij de kolonel vragend aankeek.

Die schudde ontkennend het hoofd.

‘Verdorie’, vloekte Delphine. ‘Betekent dit dan dat we alleen maar domweg kunnen afwachten tot die ontvoerders iets van zich laten horen?’

‘Generaal Banks en zijn team stellen in de States alles in het werk om aanknopingspunten te vinden, maar voor ons zit er voorlopig inderdaad weinig anders op, vrees ik, tenzij iemand van jullie nog een ander idee heeft?’

‘We hebben een automatisch botprogramma lopen dat ononderbroken het hele web, inclusief de duisterste hoeken, doorzoekt naar verwijzingen over de ontvoering of over David’, antwoordde de kolonel. ‘Als er in een chatbox, conversatie of mailbericht, of waar dan ook, iets opduikt, zouden we daar meteen een melding van moeten krijgen.’